

Warszawa, 15 lutego 2023 r.

Sygn. akt KR III R 5/23

DECYZJA nr KR III R 5/23

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2023 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 25 czerwca 2014 r. nr 246/GK/DW/2014, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Twardej 8 (obecnie ul. Twarda 8/12), stanowiącej działkę ewidencyjną nr [redacted] w obrębie [redacted], dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą [redacted]

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta m. st. Warszawy i Mi [redacted] A [redacted] M [redacted]

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) w związku z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm., dalej: k.p.a.) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

umorzyć postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 25 czerwca 2014 r. nr 246/GK/DW/2014 w całości.

UZASADNIENIE

I.

Przebieg postępowania administracyjnego

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2017 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) wszczęła postępowanie rozpoznawcze o sygn. akt R 1/17 w sprawie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 25 czerwca 2014 r., nr 246/GK/DW/2014 (dalej: decyzja reprivatyzacyjna) – w przedmiocie ustanowienia na lat prawa użytkowania wieczystego w udziale wynoszącym części do zabudowanego gruntu o powierzchni m² - położonego w Warszawie przy ul. Twardej 8 (obecnie ul. Twarda 8/12) opisanego w ewidencji gruntów jako działka nr z obrębu uregulowanego w księdze wieczystej nr - na rzecz M A M w udziale wynoszącym części gruntu oraz Skarbu Państwa w udziale wynoszącym części gruntu.

Decyzją z dnia 10 lipca 2017 r. nr R 1/17 Komisja, w pkt 1 uchyliła w całości decyzję reprivatyzacyjną i odmówiła ustanowienia prawa użytkowania wieczystego, zaś w pkt 2 nadała decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

Skargi na powyższą decyzję złożyli Miasto Stołeczne Warszawa, Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta m. st. Warszawy oraz M Mi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu w dniu 28 września 2020 r. sprawy o sygnaturze akt ze skarg M. A M. Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta m. st. Warszawy oraz Miasta Stołecznego Warszawy wydał wyrok, w którym stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 10 lipca 2017 r. nr R 1/17 oraz decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 25 czerwca 2014 r. nr 246/GK/DW/2014.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że zarówno decyzja Komisji jak i poprzedzającą ją decyzja Prezydenta m. st. Warszawy z 29 lipca 2014 r. naruszają prawo w sposób rażący, co z mocy art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. w związku z art. 135 p.p.s.a. obligowało Sąd do stwierdzenia ich nieważności. Podniesiono, że na skutek decyzji Prezydenta m. st. Warszawy, M M jako następcą prawnym dawnych właścicieli jednej nieruchomości dekretowej uzyskał udziały w prawie użytkowania wieczystego trzech nieruchomości dekretowych, z których dwie nigdy nie stanowiły własności osób, od których nabywał roszczenia dekretowe. Przyznanie prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości nie stanowiącej własności poprzednika prawnego beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnej stanowi rażące naruszenie art. 7

ust. 1 i ust. 2 dekretu warszawskiego. W konsekwencji uznać należało, że decyzja Prezydenta wydana została z rażącym naruszeniem art. 7 ust. 1 i ust. 2 dekretu warszawskiego.

W odniesieniu do decyzji Komisji Sąd wskazał, że po uchyleniu decyzji Prezydenta Komisja rozpoznała wniosek dekretowy i odmówiła ustanowienia prawa użytkowania wieczystego. W ocenie Sądu z sentencji decyzji Komisji nie wynika jednak jakiemu podmiotowi odmówiła ona przyznania prawa użytkowania wieczystego. Komisja uznawała M M za podmiot nieuprawniony w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu. Jednak w punkcie 5.1. uzasadnienia decyzji Komisji jako stronę postępowania wskazano beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnej, czyli M M. Sąd po dokonaniu analizy uzasadnienia decyzji Komisji zauważył, że odmowa przyznania prawa użytkowania wieczystego do gruntu podyktowana była okolicznościami o charakterze przedmiotowym, to jest wystąpieniem przesłanek, o których mowa w art. 214a ustawy o gospodarce nieruchomościami. Doszedł do wniosku, że Komisja uznała beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnej za osobę nieuprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego i jednocześnie skierowała do niego rozstrzygnięcie odmawiające mu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego z uwagi na zaistnienie okoliczności, o których mowa w art. 214a ustawy o gospodarce nieruchomościami. Innymi słowy, Komisja skierowała rozstrzygnięcie merytoryczne o odmowie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do podmiotu, który w jej ocenie nie powinien być stroną postępowania dekretowego, co uznano za wydanie decyzji w warunkach art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. Sąd podkreślił również, że z rozstrzygnięcia Komisji nie wynika, czy Komisja odmówiła M M przyznania prawa użytkowania wieczystego do całej działki nr , do dawnej nieruchomości hipotecznej , czy też odmówiła ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do ułamkowej części nieruchomości. Takie rozstrzygnięcie Sąd uznał za rażąco sprzeczne z art. 7 ust. 1 i ust. 2 dekretu warszawskiego. Brak określenia w decyzji dekretowej jakiego konkretnie przedmiotu ono dotyczy uznane zostało za rażące naruszenie powołanych przepisów dekretu, bowiem rozstrzygnięcie wniosku dekretowego dotyczyć może jedynie konkretnej dawnej nieruchomości warszawskiej. Nie wskazanie zaś tej nieruchomości, jak również pozostawienie wątpliwości czy rozstrzygnięcie dotyczy udziału w nieruchomości, w skład której wchodzi nieruchomości nie objęte dawnym wnioskiem dekretowym, ewentualnie całości działki, która obejmuje m.in. działkę do której zgłoszone zostały roszczenia dekretowe stanowi również rażące naruszenie art. 7 ust. 2 dekretu warszawskiego.

Od powyższego wyroku M M wniósł skargę kasacyjną, zaskarżając wyrok w części dotyczącej stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 25

czerwca 2014 r. nr 246/GK/DW/2014 i wniósł o jego uchylenie.

Wyrokiem z dnia 6 października 2022 r. sygn. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną M. M.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że Naczelny Sąd Administracyjny nie poddał ocenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 10 lipca 2017 r. nr R 1/17 ze względu na brak zaskarżenia powołanego wyroku w tej części.

Odnosząc się natomiast do zaskarżonej części powołanego wyroku, tj. rozstrzygnięcia o stwierdzeniu nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 25 czerwca 2014 r. nr 246/GK/DW/2014 zważył, że Prezydent m. st. Warszawy wywiódł uprawnienie M. M. do orzeczenia w drodze decyzji administracyjnej o ustanowieniu na jego rzecz prawa użytkowania wieczystego z umów sprzedaży oraz zniesienia wspólności praw i roszczeń do przedmiotowej nieruchomości. Skutki czynności prawnej dokonanej przez podmioty prawa cywilnego samoistnie nie stanowią jednak źródła interesu prawnego w sferze prawa administracyjnego. Takie źródło mogą stanowić tylko wtedy, gdy istnieje norma prawna nawiązująca w swojej treści do takich aktów i czynności ze sfery prawa cywilnego. Interes prawny w prawie administracyjnym nie jest bowiem wyznaczany wolą stron adresatów tego prawa, lecz wolą prawodawcy kształtującego podmiotowy zakres stosowania tego prawa. Dla uzyskania przymiotu strony postępowania administracyjnego, w rozumieniu art. 28 k.p.a., konieczne jest zatem istnienie normy prawa materialnego, która łączyłaby z faktem zawarcia umowy cywilnoprawnej skutek w postaci przypisania stronom takiej umowy interesu prawnego w sferze prawnoadministracyjnej.

Obecna w sprawie umowa notarialna przeniesienia praw i roszczeń nie legitymowała - w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego oraz w rozumieniu art. 28 k.p.a. (tj. w rozumieniu prawa administracyjnego) - osoby wskazanej w tej umowie, jako nabywcy praw i roszczeń (w rozumieniu prawa cywilnego) do skutecznego ubiegania się o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie dekretu warszawskiego do gruntu nieruchomości warszawskiej określonej w decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 29 lipca 2014 r. Uznanie tej umowy za skuteczną podstawę, w rozumieniu prawa administracyjnego, do przyznania praw powołaną decyzją wskazanej tam osobie, jako nabywcy praw i roszczeń, stanowiło rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a., określających podmiotowy zakres przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej, co wyczerpało przesłankę nieważności decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z 25 czerwca 2014 r. nr 246/GK/DW/2014, określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Tym samym zaskarżony wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 września 2020 r., sygn. akt

pozostawał w prawie, zaś skarga kasacyjna M . M podlegała oddaleniu.

W dniu 12 grudnia 2022 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zwrócił Komisji akta sprawy prowadzonej pod sygn. R 1/17 w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 25 czerwca 2014 r. nr 246/GK/DW/2014, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Twardej 8.

Sprawie nadano nową sygnaturę: KR III R 5/23.

W dniu 24 stycznia 2023 roku w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości zamieszczono informację o zmianie sygnatury sprawy dotyczącej ulicy Twardej 8, prowadzonej uprzednio pod sygnaturą R 1/17.

Zawiadomieniem z dnia 24 stycznia 2023 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 24 stycznia 2023 r.

Na etapie prowadzonego postępowania rozpoznawczego o sygn. KR III R 5/23 strony postępowania nie zgłosiły żadnych wniosków dowodowych i procesowych.

Spółeczna Rada w dniu 1 lutego 2023 r. przedstawiła opinię nr w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 246/GK/DW/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r., dotyczącej części gruntu położonego w Warszawie przy ul. Twardej 8, stanowiącego działkę ewidencyjną nr z obrębu , wraz ze sprzedażą części udziałów w budynkach i urządzeniach budowlanych stanowiących własność m. st. Warszawy, dawne oznaczenie hip. Nr . Wniosła o umorzenie postępowania przed Komisją w sprawie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 246/GK/DW/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r., wobec uprawomocnienia się wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie stwierdzającego nieważność tej decyzji.

M _ M wyraził swoje stanowisko w sprawie poprzez pismo z dnia 6 lutego 2023 roku. Wskazał w nim, iż podtrzymuję dotychczasowe stanowisko wyrażane w toku postępowania toczącego się przed Komisją, a także Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie oraz Naczelnym Sądem Administracyjnym i wskazał, że zachodzą przesłanki do ustanowienia na jego rzecz prawa użytkownika wieczystego przedmiotowej nieruchomości. Zaznaczył także, iż argumentacja zawarta w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 października 2022 r. o sygn. akt jest co najmniej dyskusyjna i kontrowersyjna i jako taka nie powinna stanowić podstawy dla wydania negatywnej dla niego

decyzji przez Komisję w niniejszej sprawie. W przypadku uznania przez Komisję, że jest związana powyżej wskazanym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego M M wniósł o podjęcie przez Komisję działań zmierzających do prawidłowego ustalenia stron niniejszego postępowania w szczególności poprzez ustalenie spadkobierców dawnych właścicieli nieruchomości warszawskiej, będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

II.

Komisja zważyła, co następuje:

Postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 25 czerwca 2014 r. nr 246/GK/DW/2014, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Twardej 8 (obecnie ul. Twarda 8/12) podlegało umorzeniu.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której umarza postępowanie rozpoznawcze.

Jak stanowi natomiast art. 38 ust. 1 *in principio* ustawy z dnia 9 marca 2017 r w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.

Stosownie zaś do treści art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Podstawą do wydania decyzji o umorzeniu w świetle ww. przepisu, jest bezprzedmiotowość postępowania. O bezprzedmiotowości postępowania można mówić, gdy w świetle prawa oraz ustalonego stanu faktycznego nie można załatwić sprawy przez jej rozstrzygnięcie merytoryczne (co do istoty). Innymi słowy, sprawa administracyjna jest bezprzedmiotowa w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. wtedy, gdy nie ma materialnoprawnych podstaw do władczej ingerencji organu administracyjnego. Wówczas jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne pozytywne czy negatywne staje się prawnie niedopuszczalne (por. wyrok WSA w Poznaniu z 22.01.2019 r., III SA/Po 601/18, LEX nr 2616326).

Institucję umorzenia postępowania, przewidzianą w art. 105 k.p.a., wiąże się w piśmiennictwie z powstaniem trwałej i nieusuwalnej przeszkody w kontynuacji postępowania, przy czym przepis ten kładzie jednak akcent nie na przeszkodę w prowadzeniu postępowania, lecz na bezprzedmiotowość całego postępowania, czyli brak przedmiotu postępowania administracyjnego. Z bezprzedmiotowością postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. mamy do czynienia wówczas, gdy odpadł jeden z konstytutywnych elementów

sprawy administracyjnej, o której mowa w art. 1 pkt 1 k.p.a. Przyczyny, dla których sprawa będąca przedmiotem postępowania administracyjnego utraciła rację jej rozstrzygnięcia (odpadła przyczyna załatwienia sprawy w drodze postępowania administracyjnego), mogą być różnorodnej natury. W piśmiennictwie dzieli się te przyczyny na podmiotowe i przedmiotowe. Przyczyny podmiotowe związane są z podmiotem stosunku prawnego w taki sposób, że w razie jego braku nie mogą w jego miejsce wstąpić następcy prawni. Będzie to śmierć osoby fizycznej lub likwidacja osoby prawnej, także podmiotu, który był stroną postępowania. Przyczyny przedmiotowe zachodzą wówczas, gdy brak jest przedmiotu postępowania, gdy nie istnieje sprawa, która mogłaby stanowić przedmiot postępowania.

Zważyć trzeba, iż decyzja umarzająca postępowanie nie rozstrzyga o istocie sprawy, wywiera natomiast skutek procesowy i kończy sprawę w danej instancji. Istotą umorzenia postępowania jest jego przerwanie, uchylenie wszystkich dokonanych w nim czynności oraz orzeczenie o dalszym jego nieprowadzeniu. Jest to rozstrzygnięcie proceduralne o charakterze formalnym.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że w dniu 12 czerwca 2017 r. Komisja wszczęła z urzędu pod sygnaturą R 1/17 postępowanie w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 25 czerwca 2014 r. nr 246/GK/DW/2014, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Twardej 8 (obecnie ul. Twarda 8/12), stanowiącej działkę ewidencyjną nr w obrębie dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą . W konsekwencji powyższego, Komisja decyzją z dnia 10 lipca 2017 r. nr R 1/17 Komisja, w pkt 1 uchyliła w całości ww. decyzję Prezydenta m. st. Warszawy i odmówiła ustanowienia prawa użytkowania wieczystego. Powyższe decyzje: Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 25 czerwca 2014 roku oraz Komisji z dnia 10 lipca 2017 roku prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 września 2020 r. sygn. zostały wyeliminowane z obrotu prawnego poprzez stwierdzenie ich nieważności.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż istotą działania Komisji jako organu administracji publicznej stojącego na straży interesu publicznego w zakresie postępowań w przedmiocie wydania decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich jest wyjaśnianie nieprawidłowości i uchybień w działalności organów i osób prowadzących postępowania w przedmiocie wydawania tych decyzji. Jak zaś już wcześniej wskazano, bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego (w tym prowadzonego przez Komisję) zachodzi wówczas, gdy przestaje istnieć sprawa wymagająca rozstrzygnięcia decyzją

administracyjną, tj. gdy w sprawie zachodzi brak przedmiotu sprawy, tzn. gdy nie ma materialnoprawnych podstaw do wydania decyzji administracyjnej (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 lutego 2022 r. sygn. VII SA/Wa 1365/21).

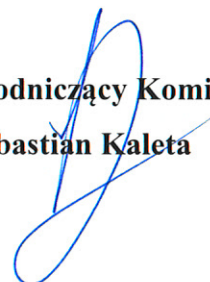
W niniejszej sprawie, zdaniem Komisji, wystąpiła bezprzedmiotowość postępowania w kontekście przyczyny przedmiotowej, albowiem brak jest materialnoprawnych podstaw do władczej ingerencji organu administracyjnego realizowanej w formie decyzji administracyjnej. W tej sprawie brak jest możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy z uwagi wyeliminowanie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie decyzji reprivatyzacyjnej, która była przedmiotem badania Komisji. Brak przedmiotu postępowania powoduje, że nie można wydać decyzji rozstrzygającej na podstawie przepisów prawa materialnego o prawach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu (por. wyrok NSA z 9 września 1998 r. sygn. IV SA 1634/96, wyrok NSA z 12 kwietnia 2022 r. sygn. II GSK 258/22, wyrok WSA z 22 maja 2007 r. sygn. III SA/Wa 689/07). Skoro w sprawie wystąpiła bezprzedmiotowość postępowania, to jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne - pozytywne czy negatywne, staje się prawnie niedopuszczalne (por. Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz pod red. Romana Hausera i Marka Wierzbowskiego, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2015 r., str. 526 oraz powołane tam orzecznictwo, a także wyrok NSA z dnia 10 września 2019 r. sygn. I GSK 1266/19).

W konsekwencji powyższego, niniejsze postępowanie w kontekście przesądzonej w wyroku z dnia 28 września 2020 r. sygn. [ ] kwestii nieważności reprivatyzacyjnej decyzji Prezydenta m. st. Warszawy – jest bezprzedmiotowe. Kwestia przesądzona przez sąd spowodowała, że w sprawie nie występuje stan prawny, który wymagałby uzasadnionej przepisami prawa reakcji organu.

Tym samym rozważania odnoszące się do stanowiska M [ ] M [ ] jawią się jako bezcelowe, bowiem dotyczyły merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy poprzez ustanowienie prawa użytkowania wieczystego, bądź odmowę ustanowienia tego prawa.

Z uwagi na bezprzedmiotowość postępowania, Komisja mogła wydać wyłącznie rozstrzygnięcie formalne, tj. umorzyć postępowanie rozpoznawcze w sprawie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. z 2021 r. poz. 795). w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. z 2021 r. poz. 795) strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

